

«Тговориълъ: кога-то ся иде много захаръ става врѣдъ на кысѣж-тѣ, а никога на тѣло-то.

Срѣдство за да ся познае вѣзрастъ-тѣ на конь.

Една газета ни показва вѣрно срѣдство за да ся познава вѣзрастъ-тѣ на конь откакъ прѣмине осмѣ години. На гориѣж-тѣ чистъ на клепкѣ-тѣ на коня става по една брѣчка всяка годинѣ. Итака колко-то брѣчки или рѣзки има конь-тѣ толкова щѣть му еж години-ты.

VIII. НАШЕ-ТО ОГЛЕДАЛЦЕ ЗА 1869 ГОДИНѢ. ЩО НЕ Е ТРѢБВАЛО ДА БѢДЕ, А ПАКЪ Е БЫЛО.

или

двадесѧть и пять истины.

1. Въ село М. черкова-та не е отваряна по щѣлы мѣсяци, защо-то, казвать, кръчмаръ-тѣ не пущаль попа да ходи да чете, а задръживаль го да ся вали изъ прахове-ты на кръчмѣ-тѣ и отъ тамъ всякой день освѧтень да поучива народа. — Тяжко и горко и нему, па и на народа съ такъвъ попъ!

2. Въ С. С. П. . . . и П. . . . ся изопочинѣ до 200 душъ нови попове, нѣ едва ли щеда има между тѣхъ двама, кон-то безъ сричяніе да могжть да прочитать свободно въ Трѣбника си; а отъ такывы пастири що може ся научи едно словесно стадо? Какъ ли могжть да другому това, кое-то тѣ сами нѣматъ у себе си? — Ала кой ни е кривъ за тиа най-голѣмы наши кривици, кон-то и до сега онѣ оставямъ да ставатъ у нась?

3. Въ село К. . . . попъ-тѣ, освѣнъ гдѣ-то го е страхъ да прѣстїпи прагъ-тѣ на училище-то, въ кое-то полегка легка можяль бы да научи много добро нѣщо, нуждно за негово-то свято званіе, нѣ онѣ и силнѣ партії вдигнijль вѣзъ учителя за да го извадятъ, та да намѣсти своя сынъ; защо-то онъ былъ училъ дѣтца-та на гляволскы работы а-